

לעניינים האלה. הוסיף קייקוב: „באותו זמן נסעתי עם רפי גוט לביתו של יהודה חזי, ורפי ערך הכרות בינינו וסיפר לחזי שהוא מכיר אותי מהצבא ושאני בחור טוב.”

לדיברי קייקוב, הוא נשאר מאז בקשרים עם חזי ואף שיתף בעניין את אפי פריוב. הם אספו מידע על מילטשות יהלומים ש- יכלו לשמש כמטרות שוד, והעבירו את המידע לחזי.

1977 היתה שנה קשה לבעלי-מילטשות ברבים, בשל המחסור בחומר-גלם, משום כך התפתו אחדים מהם לבצע מעשים פליליים, כגון ביום מעשי-שוד, מעשי-תרי- מית שונים והונאת סוחרי-יהלומים, גניבות של מילטשות יהלומים מנמלה-תעופה לוד, מכירת יהלומים מזויפים ועוד. קייקוב ופריוב כחרו לשדוד את עמיתיהם. המקום הראשון שאותו בחרו כמטרה לשוד היה מיפעל לגיסור יהלומים בבתי-ים, שהיה שייך לדידיה מנוער של קייקוב ופריוב — יורם בן-דוד ומשה זיידמן. ארבעתם גילו יחד בשכונת שפירא בתל- אביב והיו קשורים בקשרים עסקיים. ימים אחדים לפני השוד בדצמבר 1976, מסרו קייקוב ופריוב לזיידמן ובן-דוד יהלומים בשווי 50.000 לירות, לגיסור. אחר-כך פנו לדיבריהם, לחזי, ויחד איתו יצאו, בשעת

את האיזור, והגיעו בשלום לביתם. את הנשק הם השליכו למחרת לירקון. בשעת ההיתקלות בשוטר השליך קייקוב מידו את שקית היהלומים שהספיקו להוציא מבעלי המילטשה. לדבריו, חזי רתח מזעם על כך.

האם שיקר

עדה-מדינה?

עדת הושת בעלי המילטשה העידו בר בית-המישפט. נגד שלושה הוגש כתב-אישום, הרביעי, האח מנשה פריוב, לא הועמד לדין, ותמורת זאת העיד נגד יהודה חזי. יתירה מזו, ראש מדור התיש- אול דאו ביחידה המרכזית, רבי-פקד (כיום סגן-ניצב) יעקוב יפה (כיום ראש מדור בילוש באותה היחידה), צייד את מנשה בתעודת-יורש מזורה המאפשרת לו להגיש את מועמדותו כחבר בורסת היהלומים. האח אפי פריוב לא נשפט, וההליכים נגדו עוכבו. הוא העיד נגד חזי במעמד של עדה-מדינה, קיבל אשרה וכרטיס-טיסה לארצות-הברית, ומייד אחרי המישפט נש- לח לשם. מתי קייקוב הועמד לדין, הודה, נידון לעשרים שנות מאסר (מתוכן עשר בפועל) והעיד אף הוא נגד חזי. אך כל העדויות הללו לא שיכנעו את השופטים

כל האחים אלפרון יצאו מן הכלא -

אה ואחות

שושנה (שוש) בברסקי, מחבת באהבה את אחיה יעקוב אלפרון, אחרי שזוכה על-ידי השופט המחוזי חיים דבורין, לפני שנה זוכה אלפרון מאשמת שותפות לרצח נגר בכלא שאטה, אך לפני ששוחרר, הועמד לדין בשנית. השופט קבע שכתב-האישום הוכן ברשלנות, וזיכה את אלפרון מחמת הספק. שפע של סטייקים, שמפניה ובירה איפיינו את המסיבה לכבוד השיחרור.

שונים — אלופי ישראל במישקל בינוני. האחים נגר מוכרים בעירם, פתח-תיקוה, שבה הם הפעילו דיסקוטקים ומועדוני-הי- מורים בלתי-חוקיים. אודות לקשריהם ה- טובים עם נציגי המימסד והחוק הפעילו את עסקיהם באם המושבות ללא רשיון, מבלי שיופרעו על-ידי המיטטרה או ה- עיריה.

ה אפיה גיועית כזו לא ידעה גיבעת-שמאל זה זמן רב. סטייקים על האש, דגים בתנור, שמפניה ובירה כיד המלה, ויסקי בשפע, חומס וחמוצים על- הכיפאק, והכל לכבודה של מישפחה אחת — מישפחת אלפרון. מאות חברה, מגיבעת-שמאל, מתל- אביב וממקומות מרוחקים בארץ, באו לברך על איחודה מחדש של המישפחה הידועה

לצד שבחים ומחמאות לסניגור

ולחובעת העלה השופט ביקורת

על פרקליטות מחוז המרכז

אגרופי הזהב

חדרו

על עיסקי השעשועים הוא ניהל גם עיסקות של סמים וסחר ברכוש גנוב. בשנת 1975 פתחו האחים נגר דיסקוטק חדש בפתח- תיקוה. שבעים אחרי הפתיחה הופיעה במקום קבוצה של צעירים מגיבעת-שמאל ודרשה להיכנס תינם. יפת התיך להם את הכניסה, אך משביקשו גם משקאות על- חשבון-הבית התנגד יפת, ובמקום התפתחה קטטה.

מגיבעת-שמאל. חמשת האחים אלפרון — ששלושה מהם בילו את השנים האחרונות בבתי-כלא שונים — שבו והתלכדו אחרי שאחרון האחים, יעקוב אלפרון, זוכה בדין ושוחרר מהכלא. זו היתה הגיגה אמיתית. לבד מהמשקאות והבשר, המוסיקה הסוערת והנשיקות, שר- רה שם אוירת ניחוח, בקרב ממשך ש- תחילתו לפני שלוש שנים, כאשר פרצה המילחמה בין מישפחת נגר למישפחת אל- פרון.

שם של חמשת האחים המוצקים (בעבר הם היו שישה — האח הבכור נהרג בתעלת סואץ במלחמת ההתשה), נודע בשכונה הקטנה שעל כביש גהה, בין פתח-תיקוה לבני-ברק, בעיקר בזכות אגרופיהם הנזק- שים. כולם התאמנו בספורט האיגרוף, ו- שלושה מהם אף זכו להיות — בזמנים

עד המדינה אפרים („אפי“) פריוב, מצביע על המקום בירקון שבו, לדבריו, הושלך הנשק ששימש אותו ואת שותפיו לטעם, בתת מיבצע השוד הכושל ברמת-גן. ליד פריוב נראה איש הבולשת, רס"ר רפאל בראונשטיין (במישפחתי-שמש). הנשק לא נמצא עד היום. אפרים פריוב לא הועמד לדין על חלקו בשוד, ונשלח לאמריקה, עדותו לא הצליחה להביא להרשעתו של חזי.

זריקת הנשק

והם החליטו, לפני שבוע, לזכות את יהודה חזי מחמת „הספק הסביר באשמתו“. פרקליטו של חזי, עורך-הדין שימחה זיו, טען לפני השופטים כי גירסתם של שלושת השותפים באה לחפות על השודד השלישי, שלא היה חזי אלא — לטענת הפרקליט — מנשה פריוב. כמרכך, טען עורך-הדין זיו, שהשוד הראשון היה מבר- יים ותואם עם בעלי המילטשה. „לא סביר“, נימק הפרקליט, „שחברים מנוער יקחו שודד מיקצועי מזויין בנשק, ויילכו לבצע שוד, כשברור לכל שבמחלק השוד עלולים קורבנותיו להיפגע.“

אחרי-הצהריים מאוחרת של ה-30 בדצמ- בר 1976 לבתי-ים, במכונית הטובארו של מתי קייקוב.

טעות הדפוס השתלמה

רשעת השוד המתין להם אפי בחולון. קייקוב הסתלק, לדבריו, מהמקום עם היהלומים בשווי של 200.000 לירות, אסף את פריוב בחולון ויחד נסעו למילטשה שלהם והשאירו שם את היהלומים לצורך עיבוד. למחרת פורסם דבר השוד בעיתוני הערב ונמסר, בטעות, שהשודדים לקחו יהלומים בשווי של 20.000 לירות בלבד. קייקוב ופריוב ניצלו, לדיבריהם, טעות זו של כלי-התיקשורת על-מנת לרמות את חזי, ושלמו לו שכר-טירחה בסך 13.000 לירות.

בהכרעת הדין קבעו שלושת השופטים כי יש להתייחס בספקנות לעדויותיהם של שותפיהם-לפשע, ולכן יש להביא סיוע ממשי ועובדתי, שיפליל את הנאשם. התובע, עורך-הדין סברין שארטר, סגן בכיר ראשון לפרקליטת מחוז תל-אביב, טען שסיוע זה מצוי בסתירות שבעדותו של יהודה חזי, בעדות שמסר מנשה פריוב, וכן בהקלטה סמוייה של שיחה בין יהודה חזי לבין רפי גוט בתא המעצר של מישר- סרת מחוז תל-אביב.

שבועיים אחרי אותו שוד מוצלח הם יצאו לשוד נוסף. הפעם היה זה ברחוב היצירה ברמת-גן, סמוך לבניין בורסת היהלומים. אחרי בדיקה מוקדמת, שכללה ביקור במקום ושיחה עם הבעלים, פרצו קייקוב וחזי למילטשה. על-יפי עדויותיהם במישטרה, מאוחר יותר בבית-המישפט, הם הופרעו על-ידי גיידת מיטטרה שנקי- לעה למקום במיקרה. הטורד השלישי ש- היה, לדיבריהם, יהודה חזי, ירה לעבר שוטר שהיגה מולם, לפני שהספיקו להי- מלט. אפי פריוב, שגם הפעם לא השתתף בעריצה לתוך המילטשה אלא סייר באיזור במכוניתו, שמע את היריות והיה משוכנע ששני שותפיו נלכדו. הוא מיהר הביתה וסיפר לאחיו מנשה את שאירע. רק מאוחר יותר התברר שקייקוב והשודד השלישי הצליחו להימלט מניידות המיטטרה שסגרו

השופט בנימין כהן אף הוסיף דיברי- ביי קורת חרפים, על מתן תעודת-היורש למנשה פריוב, באומרו: „אילו אני הייתי המיטטרה, לא הייתי נותן למנשה תעודת-יורש בשום אופן. מבחינתי, הוא מעור- רב ממש.“